

ת"פ 52301/12/14 - מדינת ישראל נגד אהרון נאתכו

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 52301-12-14 מדינת ישראל נ' נאתכו

בפני כב' השופט רון שפירא, סגן נשיא

המאשימה מדינת ישראל

ע"י המחלקה לחקירות שוטרים

נגד

הנאשם

אהרון נאתכו,

ע"י ב"כ עו"ד אחמד מסאלחה

גזר דין

העבירות בהן הורשע הנאשם וכתב האישום המתוקן

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות הבאות:

אישום ראשון: עבירה של ניסיון להטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(4) + 3(א)(6)(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח - 1998 + סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977;

אישום שני: עבירה של מעשה סדום לפי סעיף 347(א)(1) לחוק העונשין ועבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין;

אישום שלישי: הטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(4) + 3(א)(6)(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית (מספר עבירות).

על פי עובדות כתב האישום המתוקן אשר הוגש במסגרת הסדר טיעון, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שירת הנאשם במשטרת ישראל, כבלש. במהלך שנת 2014 ועד למעצרו ביום 16.12.14, במספר הזדמנויות שונות, נהג הנאשם לפנות לאנשים שונים הן באמצעות הטלפון הנייד שלו והן באמצעות המחשב הביתי שלו, בהם כאלה שהציגו עצמם כקטינים שטרם מלאו להם 16 שנים, וזאת באמצעות התכתבות טקסטואלית דרך אפליקציות "Skype", "Kik" או "Whatsapp". במהלך ההתכתבויות עם הקטינים, הציע להם הנאשם הצעות בעלות אופי מיני, וזאת תוך שהוא מתאר בפניהם תיאורים של מעשים מיניים אותם הוא חפץ לקיים עמם. כל זאת עשה הנאשם לשם גירוי המיני וסיפוקו. הנאשם אף נפגש עם אחת הקטינות עמה התכתב (המתלוננת באישום השני לכתב האישום), ובמסגרת פגישה זו קיים עמה מגע מיני, לרבות מין אוראלי, וזאת, על אף שהיה מודע לגילה הצעיר של הקטינה, כמפורט בכתב האישום. לאחר התרחשות אירועים אלה המשיך הנאשם בהתכתבות עם המתלוננת, העברת מסרים והצעות בעלות תכנים מיניים וכן הפציר לבצע בה מעשה סדום, כאשר המתלוננת דוחה את הצעותיו. לאחר שהמתלוננת הבהירה לנאשם כי אינה מעוניינת להיפגש עמו עוד והפצרותיו לא נענו, איים הנאשם על המתלוננת באומרו שהוא לא אשם אם אביה ישמע אודות דברים שהוא לא היה רוצה שתעשה.

אוסף עוד כי העבירות נשוא האישום השלישי בוצעו כלפי קטינה שפגש קודם לכן במסגרת תפקידו כשוטר תוך שימוש במידע שנמסר לו במסגרת תפקידו.

הטיעון לעונש

ב"כ הנאשם הגיש במסגרת ראיות לעונש אסופה של מסמכים ותעודות המעידים על תפקודו של הנאשם ותרומתו במשך שנות שירותו במשטרת ישראל. עוד הוגשו תעודות רפואיות של הורי הנאשם.

כמו כן, העיד מטעם ההגנה לעניין העונש מר יחיא סגס, שוטר לשעבר, אשר העיד כי הוא מכיר את הנאשם ומשפחתו ומדובר במשפחה טובה. העד העיד כי הוריו של הנאשם עברו תקופה קשה ואמו חולה. העיד כי הנאשם שירת בצבא 8 שנים, כולל שירות קבע, לחם בלבנון והשתתף בכל המלחמות. הנאשם התייעץ עם העד כאשר רצה להתגייס למשטרה והעד סייע לו להתגייס למשטרה. העד סיפר על טרגדיות שאירעו במשפחתו של הנאשם. הבטיח שסייע לנאשם להשתקם. העד סיפר כי הנאשם עומד להתחתן. כן סיפר כי כשהסיפור נודע בישוב מגוריהם בתחילה הקהילה נטשה את הנאשם. כן סיפר שפיטוריו מהמשטרה הם עונש לנאשם. העד ביקש לתת לנאשם הזדמנות וטען כי הנאשם שילם על הטעות שעשה.

גם בן דודו של הנאשם העיד כי הנאשם תרם רבות במסגרת שירותו הצבאי והתנהגותו תמיד הייתה טובה. העד סיפר כי האירועים האחרונים נפלו עליהם בישוב ובמשפחה בתדהמה גדולה וזה לא פשוט. סיפר שהנאשם לחם בצבא וגם במשטרה היה בלב ליבו של הטיפול בפשיעה בדרום וברהט. העד העיד כי מי שלא מכיר את הקהילה שבה חי הנאשם אינו יכול להבין מה העונש שהנאשם קיבל, שכן כולם מכירים אחד את השני ואין אפשרות לעבור לגור במקום אחר ולחזור לחיים נורמליים. נטען כי הנאשם קיבל עונש ציבורי גדול, במיוחד לאור העובדה שמדובר במשפחה מהטובות בישוב. העד סיפר כי הוא מכהן כמנכ"ל העירייה וכי יש לו יכולת לעזור לנאשם בשיקומו.

ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בניצול של הנאשם, אשר הינו בגיר, את גילם הצעיר של המתלוננים ובמיוחד את המתלוננת באישום השני, כאשר לשאלת ההסכמה אין שום נפקות. נטען כי הנאשם לא עצר במעשיו ולא היסס, חשב או שקל. נטען כי במפגש עם המתלוננת באישום השני הנאשם הוא זה שהפשיט אותה, נגע בה, דחק והדריך וגם לאחר המפגש המשיך לדחוק בה בצורה בוטה, כאשר המתלוננת ביקשה ממנו להפסיק. בתגובה הנאשם איים עליה שיפרסם את מה שהיא עשתה. עוד נטען כי עיקרון ההלימה מחייב ענישה משמעותית אשר תשקף את חומרת מעשי העבירה שביצע הנאשם, את ריבוי העבירות ומידת אשמו של הנאשם, זאת בשים לב, בין היתר, לערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, מצבו של הקורבן בעת ביצוע העבירות העיקריות, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. נטען כי המעשים המיניים השפלים אותם ביצע הנאשם מתפרשים על פני מנעד רחב של שיטות, כאשר שירת באותה עת כשוטר במשטרת ישראל וכאשר אין מדובר בעבירה אחת מתמשכת או מספר עבירות הנוגעות לאותו אירוע אלא בשלושה אישומים שונים שיש בהם כדי להעיד על טיבו וטבעו של הנאשם והתנהלותו המינית מול קטינים אשר היה מודע לגילם.

ב"כ המאשימה טענה כי בטיעוני הסניגור דובר רבות על הקהילה וכמה הנאשם לכאורה שילם את עונשו, אך הנאשם אינו שונה מקיבוצניק המבצע עבירת מין בקיבוץ או מחרדי שמבצע עבירת מין בקהילה חרדית סגורה, כאשר הנאשם

אף ממשיך לקבל תמיכה מקהילתו על פי עדויות העדים. נטען כי אין פה ולו במעט גמול או הלימה למעשיו הנפשעים של הנאשם. נטען כי בית המשפט צריך להשית ענישה מוחשית וארוכה ולא ניתן לטעון לעונש של עבודות שירות כאשר מדובר בעבירת מעשה סדום בנערה בת 14 בתוספת אישומים נוספים, כאשר הנאשם ניסה את מזלו עם מי שהציג עצמו כקטין דרך המחשב ועם קטינות שפגש במסגרת תפקידו והטריד אותן. באשר לפיטוריו מהמשטרה טוענת ב"כ המאשימה כי אין מדובר בצעד ענישתי אלא אמצעי מנהלי הנתון בידי מי שעומד בראש מערך המשטרה ונועד להבטיח את רמת השירות המשטרתי והתאמת השוטרים לביצוע המשימות המוטלות עליהם. נטען כי לגבי המתלוננת באישום השני לא הוגש תסקיר קורבן בשל מצבה הנפשי הקשה.

ב"כ המאשימה הגישה פסיקה אך ציינה כי אין מדובר בפסיקה העוסקת במעשה סדום בגילאי 14 - 16 וטענה כי יש לקבוע מתחם ענישה הולם בין 22 ל-36 חודשי מאסר כשהעונש ההולם הינו 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי למתלוננות, בעיקר המתלוננת באישום השני. ב"כ המאשימה מדגישה את פער הגילאים המשמעותי הקיים בין הנאשם לבין המתלוננות, כאשר באישום השלישי לכתב האישום יש גם פער מעמדי כי המתלוננות יודעות שמדובר בשוטר. נטען כי מדיניות הענישה הנוהגת בהטרדה מינית בנסיבות הללו היא מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, כאשר העונש ההולם הוא 3 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. באשר לעבירת האיומים, מדובר באיומים כלפי קטינה בת 14 לפגיעה בשמה הטוב ונטען כי מדובר בפגיעה ברף העליון ומדיניות הענישה הנוהגת הינה ענישה מוחשית בין מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות לבין מאסר בפועל ממש - 4 עד 12 חודשים, כאשר העונש ההולם הינו 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות. על כן, בשקלול כל הנתונים מבקשת ב"כ המאשימה להשית על הנאשם 32 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי משמעותי למתלוננות.

ב"כ הנאשם הביע צער וחרטה בשמו של הנאשם על האירועים המפורטים בכתב האישום. באשר למתלוננת באישום השני לכתב האישום טען ב"כ הנאשם כי היא שיתפה פעולה גם באירוע העיקרי שבו התבצע המעשה המיני וגם לאחר מכן כאשר התקשרה לנאשם וביקשה כי יבוא אליה. היו ביניהם התכתבויות ושיחות. נטען כי הנאשם פגש אותה לפי בקשתה וכל המעשים נעשו בהסכמה. נטען כי בתיק אין ראיות על מצבה של המתלוננת כיום ולא הוגש תסקיר נפגעת העבירה. נטען כי העבירה של מעשה סדום היא מהמדרג הנמוך ביותר של עבירות מעשה סדום וכי לא הופעלה כל אלימות. עוד נטען כי הנאשם שיתף פעולה עם החקירה והודה בכל ואף הצטער והתחרט על מעשיו. באשר לאישום הראשון נטען כי מדובר בהתכתבות רגילה, למרות שאינה יפה ואינה מכובדת, אך נטען כי לא נגרם כל נזק. באשר לאישום השלישי נטען כי המתלוננת משתפת פעולה בשיח הלא יפה.

ב"כ הנאשם טוען שלגבי האישומים של הטרדה מינית יש לקבוע מתחם של מאסר על תנאי. באשר לאישום השני לכתב האישום נטען כי הנאשם לא תכנן את המעשים ויש לקבוע מתחם של בין מאסר של כמה חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות עד מאסר בפועל של 7-8 חודשים. הסניגור הציג פסיקה וטען כי במעשים חמורים יותר הוטלו עבודות שירות. נטען כי קיימת כאן אפשרות לשקם את הנאשם שנענש עונשים כבדים - פוטר מהמשטרה כמעט ללא זכויות, הוקע בחברה שבה הוא חי, הוא ומשפחתו סבלו רבות. נטען כי הנאשם היה במעצר 52 ימים ואין לשלוח אותו למאסר בפועל מאחר שהיה בלש ויש לו אויבים בבתי הכלא. נטען כי יש לגזור על הנאשם עונש שירוצה בעבודות שירות. נטען כי לאחר מעצרו מאחורי סורג וברח הנאשם שהה במעצר באיזוק אלקטרוני עד ליום 21.6.15. עוד נטען כי הנאשם מוכן לפצות את המתלוננת באישום השני למרות שלא הוגש תסקיר נפגעת העבירה.

הנאשם עצמו אמר שהרס לעצמו את החיים. ביקש סליחה אם פגע בבנות המעורבות באירועים המפורטים בכתב האישום. מקווה שלא נגרם להן נזק. ביקש סליחה מהאנשים שתמכו בו וביקש את רחמי ביהמ"ש.

שיקולי בית המשפט לעניין הענישה

קביעת מתחם העונש ההולם

בבואו של בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, עליו להביא בחשבון את העונש הקבוע בחוק למעשים שבגינם הורשע הנאשם, חומרת נסיבות המקרה ומכלול הנתונים הקשורים למעשה ולמבצע העבירה. מתחם העונש ההולם משקף קביעה ערכית לעונש ראוי, ואינו משקף, בהכרח, את הענישה המקובלת והרווחת בפסיקה קודמת, ובמיוחד בפסיקה שקדמה לכניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין.

באישום הראשון לכתב האישום מדובר בעבירת ניסיון להטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(4) בצירוף סעיף 3(א)(6)(א) לחוק למניעת הטרדה מינית ובצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, אשר העונש המרבי בגין עבירה זו הינו שנתיים מאסר, שכן, כידוע, העונש בגין עבירת הניסיון הוא אותו עונש שמוטל בגין העבירה המושלמת (סעיף 34ד' לחוק העונשין); באישום השני לכתב האישום מדובר בעבירת מעשה סדום אשר העונש המרבי בגין עבירה זו על פי סעיף 347(א)(1) לחוק העונשין הינו 5 שנות מאסר. כמו כן, מדובר בעבירת איומים אשר העונש המרבי בגינה לפי סעיף 192 לחוק העונשין הינו 3 שנות מאסר; באישום השלישי לכתב האישום מדובר בעבירת הטרדה מינית (מספר עבירות) לפי סעיף 3(א)(4) בצירוף סעיף 3(א)(6)(א) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית אשר העונש המרבי בגינה הינו שנתיים מאסר.

הערך החברתי שנפגע

העבירות שבהן הורשע הנאשם הינן בעיקרן עבירות אשר נועדו להגן על שלומו של הציבור ושל ציבור הקטינים מפני עברייני מין. כפי שטענה ב"כ המאשימה, כאשר מדובר בשוטר, מתווסף ערך של שמירה על אמון הציבור במשטרה ושמירה על כבוד המשטרה ובענייננו הנאשם ביצע חלק מהמעשים המתוארים בכתב האישום בזמן ביצוע תפקידו כשוטר כאשר באישום השלישי הוא אף מנצל מידע שהגיע אליו במסגרת תפקידו. החובה להגן על קטינים מפני עברייני מין, גם כאשר מדובר בקטינים המשתמשים ברשת האינטרנט ובאמצעי התקשורת והנחשפים לעברייני מין הפועלים באינטרנט, מחייבת את בית המשפט להרתיע את הנאשמים בעבירות אלה בענישה מחמירה. על זאת יש להוסיף את החובה למנוע תופעה של שוטר המנצל תפקידו לביצוע עבירה. יחד עם זאת, יש לשקול את נסיבותיו של כל מקרה ומקרה ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

בגדר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את חלקו של הנאשם בביצוע העבירות, כאשר הנאשם הוא האחראי לביצוע העבירות וכאשר לעבירות שבוצעו כלפי המתלוננת באישום השני קדמו התכתבות ממושכת ותכנון וגם

לעבירות שבוצעו כלפי הקטינים באמצעות האינטרנט קדמו התכתבות ותכנון. כן יש לשקול את הנזק שנגרם ממעשיו, כאשר המתלוננת העיקרית (המתלוננת באישום השני) אף לא הייתה מסוגלת להעיד במסגרת הראיות לעונש ולא ניתן היה לערוך תסקיר נפגעת העבירה בעניינה. מכיוון שמדובר בנפגעים שהינם קטינים ייתכן שייגרמו עוד נזקים נוספים בעתיד, שלא ניתן לצפות אותם כעת, במיוחד ככל שמדובר במתלוננת באישום השני לכתב האישום. יש להתחשב גם בכך שהנאשם הינו בגיר והיה שוטר במשטרת ישראל בעת ביצוע המעשים. לכן הבין את חומרת מעשיו והייתה לו האפשרות להימנע מביצוע העבירות. בחלק מהאירועים הנאשם אף ניצל לרעה את מעמדו כשוטר. יש לשקול גם את הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות - תאווה מינית חסרת מעצורים. עוד יש להביא בחשבון את פער הגילאים בין הנאשם ובין המתלוננים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

בגדר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה יש להביא בחשבון את הפגיעה של עצם ניהול ההליך והענישה בתיק זה בנאשם ובמשפחתו, כפי שפורט בטיעוני הסניגור ובדברי העדים שהובאו על ידי הנאשם לעניין העונש. יש להביא בחשבון את פיתוריו של הנאשם מעבודתו כשוטר ואת שנות השירות שלו כפי שפורט גם במסמכים שצירף הסניגור. כן יש להביא בחשבון את הודאתו של הנאשם במעשיו וכן את חרטתו על מעשיו ונטילת האחריות למעשיו והחיסכון בצורך בעדותה של המתלוננת באישום השני. יש להביא בחשבון את העדר העבר הפלילי. כן ניתן להביא בחשבון את המעצר שבו היה שרוי הנאשם מיום 16.12.14 ועד ליום 2.2.15 כאשר שוחרר למעצר בית מלא בפיקוח משמורנים וכן באיזוק אלקטרוני, וזאת עד ליום 21.6.15, כאשר הוקלו תנאי השחרור והאיזוק האלקטרוני הוסר.

מתחם העונש וריבוי העבירות

הצדדים הציגו בפני ביהמ"ש פסיקה מצומצמת שכן הפסיקה הקיימת בעבירות מין באמצעות האינטרנט, שהינן עבירות חדשות יחסית, אינה רבה. כך גם לגבי עבירת מעשה הסדום בקטינה שלא בכוח (אישום שני לכתב האישום) לא מצאה ב"כ המאשימה פסיקה דומה בנוגע למדיניות הענישה הנוהגת. לפני בית המשפט הוצגו בעיקר גזרי דין העוסקים בעבירה של מעשה מגונה בקטין. מטבע הדברים, הפסיקה שאליה הפנו ב"כ הצדדים אינה משקפת את עובדות המקרה הנוכחי ואינה זהה לנסיבות מקרה זה, במיוחד במקרה זה בו קיים מחסור בפסיקה דומה.

בהביאי בחשבון את נתוני המקרה כפי שפורטו, סבורני כי יש לאמץ מתחם ענישה התואם את דרגת החומרה של המעשים, שאינו ברף העליון, אך עם זאת מדובר במעשים חמורים.

במקרה זה יש לקבוע כי האירועים המפורטים באישומים השונים בכתב האישום מהווים אירועים נפרדים ולכן יש לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אישום בנפרד, כמצוות סעיף 40"ג(ב) לחוק העונשין. עם זאת, במקרה זה ייקבע עונש כולל לכל האירועים.

נראה כי בהתאם לנסיבות ולעיקרון ההלימה, מתחם הענישה בכל הנוגע לאישום השני לכתב האישום - עבירות של

מעשה סדום ואיומים - נע בין 18 חודשי מאסר בפועל ובין 40 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

בנסיבות העניין, כפי שפורטו לעיל, מתחם הענישה בכל הנוגע לעבירות נשוא האישומים הראשון והשלישי נע בין מאסר על תנאי ובין מאסר בפועל של 8 חודשים בגין כל אחד מהאישומים, בצירוף עונשים נלווים.

קביעת העונש ההולם בתוך המתחם שנקבע או בסטייה ממנו

בקביעת העונש בתוך מתחם הענישה או בסטייה מהמתחם יש להתחשב בנסיבות האישיות של הנאשם. כאמור, מדובר בנאשם ללא עבר פלילי, עם רקע של שנות שירות רבות, אשר פוטר מעבודתו כשוטר וגם חייו האישיים נפגעו בשל היותו חלק מקהילה מסורתית וקטנה.

לעניין הפגיעה בנאשם בהיותו חלק מקהילה מסורתית סגורה אומר כי אכן אות הקלון (הסטיגמה) הנלווית לעצם ההרשעה בעבירה פלילית, לא כל שכן בעבירות מסוג אלו בהן הורשע הנאשם, היא, לכשעצמה, עונש משמעותי שיש להביאו בחשבון.

הסטיגמה, אות הקלון החברתי, מהווה חלק בלתי נפרד מהשלכות ההליך הפלילי עוד משחר ההיסטוריה. לתיוגו של מי שסטה מהנורמה החברתית נודעו כבר מימי בראשית השלכות מרחיקות לכת שחרגו מהענישה הפורמלית שהוטלה עליו. [ראו לעניין זה את הסטיגמה שדבקה בקיין אשר רצח את אחיו. העונש שהוטל עליו כלל דחיה והרחקה לא רק מהחברה אלא גם מהאדמה כאמור: **"ועתה, ארור אתה, מן-האדמה אשר פצתה את-פיה, לקחת את-דמי אחיך מידך. כי תעבוד את-האדמה, לא-תוסף תת-כוחה לך; נע ונד, תהיה בארץ"** (בראשית, פרק ד' פס' יא - יב). משמעות העונש הוא הרחקה מהחברה באופן החושף את המורחק לסיכון בהיותו חסר הגנה והגדרת האשם כטמא לא רק כלפי האדם אלא גם כלפי האדמה (דרשוביץ אלן מ., **צדק מבראשית** (הוצאת אוניברסיטת חיפה, 2000) פרק שני)]. יש להביא בחשבון, במסגרת מכלול השיקולים לעניין העונש, כי תוצאות הסטיגמה הדבקה באדם עקב היותו מורשע בפלילים מלוות אותו אחרי שריצה את העונש שנגזר עליו, לעיתים כל חייו, ועלולה להוות מכשול של ממש בפני חזרה מלאה לחברה הנורמטיבית (שהם גיורא ורהב גיורא, **אות קין** (תל אביב 1983) פרק ח' עמ' 133 - 146).

הנאשם הודה והתחרט על המעשים. עם זאת, מדובר במעשים חמורים, אשר נעשו בחלקם כאשר הנאשם היה במסגרת תפקידו כשוטר וכאשר הנאשם מבוגר ומודע לחומרת המעשים שנעשו כלפי המתלוננים הקטינים והפגיעים ולכן יש להטיל עונשים אשר ישקפו את המעשים החמורים שביצע ואין מקום בנסיבות המקרה לסטות ממתחם הענישה ומהעונש ההולם. עם זאת, ולעניין העונש הראוי בתוך המתחם, אביא בחשבון גם את ההשלכות החברתיות הקשות הנובעות מהקלון החברתי שדבק במעשיו, ובמיוחד בקהילה בה הוא חי כעת ויחיה בעתיד.

על כן, סבורני כי יש מקום להטיל על הנאשם עונש כולל של מאסר משמעותי, בפרט בגין האירועים המפורטים באישום השני לכתב האישום; מאסר על תנאי; ופיצוי למתלוננת נשוא האישום השני לכתב האישום, אשר למרות שלא הוגש בעניינה תסקיר נפגעת העבירה, ככל הנראה נגרמו לה נזקים, גם אם מדובר בעיקר בנזקים נפשיים.

כפי שנפסק, "תכליתו המיידית של סעד הפיצוי היא התכלית של פיצוי הנפגע ממעשה עבירה שגרם לו נזק או סבל. זו תכלית אזרחית מן המניין. הנחת יסוד היא להוראת סעיף 77 לחוק, שמעשה העבירה אשר גרם סבל או נזק מהווה גם עוולה אזרחית, עוולה לגוף האדם או לרכושו. אם זו הנחת החוק, אין טעם או צדק בשליחת הנפגע לתביעה אזרחית לאחר שבית-המשפט קבע כי הנאשם עשה את המעשה אשר גרם לו נזק או סבל. הוראת סעיף 77 נועדה בעיקרה להציע לנפגע מעין קפנדריה, קרא: לזכותו בפיצוי על נזק או סבל שנשא בהם בשל עבירה שעבר הנאשם בלי שייאלץ לכתת רגליו להגשתה של תביעה אזרחית [רע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פד"י נ"ו (3) 418, 459 - 460ב. ראו גם: ע"פ 3042/13 יוסף חיימוב נ' מדינת ישראל (21.5.15) סעיף 12]. בית המשפט העליון אף קרא לבתי המשפט להפעיל סמכותם ולפסוק פיצויים משמעותיים לנפגעי עבירה [רע"פ 2976/01 הנ"ל, פסקה 40; ע"פ 4186/13 ע'אלב מחמד ע'נאים נ' מדינת ישראל (13.4.15) סעיף נ"ו; ע"פ 1385/12 פלוני נ' מדינת ישראל (4.1.15) סעיף 67]. במקרה שבפני, כאשר נגרם סבל לנפגעת העבירות נשוא האישום השני לכתב האישום, סבור אני כי מתקיימים התנאים המצדיקים את חיוב הנאשם בפיצוי המתלוננת באישום השני לכתב האישום, כל זאת מבלי לחסום את דרכה לנקוט הליך אזרחי מתאים בעניין זה. יצוין לעניין זה כי הנאשם אף הסכים כי יש לפצותה.

בכל הנוגע למתלוננים באישומים הנוספים - לא מצאתי מקום לפסוק לטובתם פיצוי כספי במסגרת הליך זה. אין באמור כדי לחסום את דרכם מתביעת פיצויים במסלול אזרחי, ככל שימצאו לנכון לפעול כך.

סיכום הענישה וגזר הדין

בהביאי בחשבון את השיקולים הכוללים את נסיבותיו האישיות של הנאשם, השלכות התיוג החברתי על עתידו בקהילה, את העדר עבר פלילי והודאתו, את תקופת מעצרו ושהייתו במעצר בית מלא בפיקוח אלקטרוני, אך מאידך את המעשים החמורים והפגיעה במתלוננת באישום השני לכתב האישום, סבורני כי יש להטיל במקרה זה ענישה שאינה ברף העליון של המתחם שנקבע, אך עם זאת יש להטיל ענישה משמעותית שתשקף את חומרת המעשים שנעשו בעת היותו של הנאשם שוטר במשטרת ישראל ואדם בוגר שביצע את העבירות כלפי מתלוננים קטינים ופגיעים.

אשר על כן, לאור המפורט לעיל, הנני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

32 חודשי מאסר כאשר מהם ירוצו כמאסר בפועל מאחורי סורג ובריה 24 חודשים, וזאת בניכוי ימי מעצרו של הנאשם מיום 16.12.14 ועד ליום 2.2.15. יתרת המאסר למשך 8 חודשים יהיה מאסר מותנה כשהתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של מעשה סדום לפי סעיף 347(א)(1) לחוק העונשין ו/או עבירת מין שהיא פשע, לרבות עבירות שהן פשע לפי החוק למניעת הטרדה מינית, וזאת בתוך שלוש שנים מהיום ויורשע בגין;

בנוסף אני גוזר על הנאשם מאסר מותנה למשך שלושה (3) חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת מין שהיא עוון, לרבות עבירה לפי החוק למניעת הטרדה מינית, לרבות ניסיון לבצע עבירות כאמור, וכן עבירות של איום, וזאת בתוך שנתיים מהיום, ויורשע בגין.

הנני מטיל על הנאשם לפצות את המתלוננת באישום השני לכתב האישום בסך של 10,000 ₪. הפיצוי ישולם בדרך של הפקדתו בקופת בית המשפט עד ליום 30.12.15.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח תשרי תשע"ו, 11 אוקטובר 2015, במעמד הנאשם, ב"כ הנאשם וב"כ המאשימה.

ר' שפירא, ס. נשיא